

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 622/2025
15.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање Београд, чији је пуномоћник Јелена Босанац, адвокат из ..., против туженог „ARTIV MOBILITY SERVICES“ ДОО Нови Сад, чији је пуномоћник Дејан Укопина, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3636/24 од 08.05.2025. године, у седници већа одржаној дана 15.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3636/24 од 08.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду П 766/2023 од 23.04.2024. године, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 112.537,60 динара, законску затезну камату на износ главнице од 104.898,89 динара почев од 28.02.2024. године па до исплате, износ од 541.935,28 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења па до исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 52.419,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате, све у року од осам дана под претњом извршења. Ставом два, одбијен је тужбени захтев тужиоца за исплату износа од 2.000,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3636/24 од 08.05.2025. године, преиначена је пресуда Привредног суда у Новом Саду П 766/2023 од 23.04.2024. године и одлучено да се одбија као неоснован тужбени захтев тужиоца према туженом, којим је тражио да се обавеже тужени на исплату износа од 112.537,60 динара, законску затезну камату на износ главнице од 104.898,89 динара почев од 28.02.2024. године па до исплате, износ од 541.935,28 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења па до исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 152.419,00 динара са законском

затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате. Ставом два, обавезан је тужилац да туженом плати трошкове парничног поступка у износу од 123.189,00 динара у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 10. Закона о парничном поступку, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, 72/11...10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП, Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, све имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима је заснована другостепена одлука.

Побијаном другостепеном одлуком правноснажно је одлучено о захтеву тужиоца за накнаду материјалне штете због исплате новчане накнаде од стране тужиоца његовом осигуранику за телесно оштећење и будућа давања, запосленој код туженог због повреде на раду. Другостепени суд налази да тужилац у овом поступку није доказао узрочно-последичну везу између штетне радње и штете настале исплатом новчане накнаде осигуранику тужиоца, запосленој код туженог. Наиме, тужилац није доказао у овом поступку да је пропустом туженог да обезбеди безбедан и здрав рад на радном месту, дошло до повређивања запослене. На страни туженог, нема пропуста услед којих је дошло до штетног догађаја, јер је тужени поступао у складу са Правилником којим су регулисане превентивне мере за безбедан и здрав рад. Наводима ревизије се не указује на спорна питања од општег интереса и на правна питања у интересу равноправности грађана, већ указује на чињенична питања конкретног случаја и анализу закључака другостепеног суда о значају утврђених чињеница, што само по себи није основ за посебну ревизију предвиђен законом. Позивањем тужиоца на битну повреду из члана 374. став 2. тачка 10. Закона о парничном поступку с обзиром на пресуде Основног суда у Новом Саду и Апелационог суда у Новом Саду је неосновано, с обзиром да тужилац није био странка у тим поступцима.

Због горе наведеног, а на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредба члана 485. ЗПП прописује да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је поднео тужбу против дана 08.08.2023. године. Вредност предмета спора је 656.472,88 динара.

У конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне одлуке је испод законом прописаног цензуса за дозвољеност ревизије. Зато изјављена ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић